

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **O. O.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem AK v Praze 2, Vinohradská 22, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2016, č. j. OAM-57/LE-LE05-P18-2016, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 31. 5. 2016 rozhodnutí, kterým vyslovil nepřípustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. Druhým výrokem zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona, třetím výrokem pak vyslovil, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), Italská republika.

V žalobě žalobce navrhoval přiznání odkladného účinku žaloby, o němž soud rozhodl samostatným usnesením ze dne 18. 7. 2016, v samotné žalobě pak namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, vycházející z nedostatečně zjištěného stavu

věci. Rozhodnutí není dle názoru žalobce dostatečně odůvodněno a je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, výroková část nedostála požadavku na přesnost a určitost. Účastník řízení není dostatečně identifikován, absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, není řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán, oprávněný ve věci rozhodovat. Dále žalobce připomíná rozhodnutí NSS 4 Ads 17/2007, řešící náležitosti odůvodnění správního orgánu, které mj. musí reagovat na připomínky a návrhy účastníků řízení, na jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí. Žalovaný však žalobce řádně s podklady pro vydání rozhodnutí neseznámil, ten tak neměl možnost se k nim vyjádřit, přitom žalobce poukazuje na to, že taková situace znamená zároveň povinnost správního orgánu náležitě reagovat na vyjádření účastníka řízení a řádně se vypořádat s jeho námitkami. Žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, řízení zastavil jako nepřípustné, tím se zbavil možnosti věc meritorně přezkoumat, věc nebyla zjištěna způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se dále nezákonně vůbec nezabýval čl. 17 Nařízení, umožňujícím státu zabývat se danou věcí i v případě, kdy dle Nařízení není příslušným, v rozhodnutí pak vůbec neodůvodnil, proč diskreční pravomoc nevyužil. Žalobce opakovaně na své pobytové oprávnění v Itálii poukazoval, byl však dokonce zajištěn a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Nyní naopak považuje žalovaný existenci jeho oprávnění za nespornou a odmítá svoji příslušnost v řízení. Tento postup spatřuje žalobce jako rozporný se základními zásadami činnosti správního orgánu. Vzhledem k uvedeným okolnostem se pak žalobce domnívá, že mu nemůže být odepřeno meritorní rozhodnutí o jeho žádosti o MO. Před zastavením řízení pak měl žalovaný alespoň obecně posoudit žalobcovu osobní situaci na základě pravidla non-refoulement, a to nejen z hlediska obecného mezinárodního práva a Úmluvy o postavení uprchlíků, ale i v souvislosti s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a judikaturou ESLP. Dále pak žalobce namítá závěry rozhodnutí Krajského soudu v Praze, učiněné pod sp. zn. 49 Az 90/2015 a bod 19 preambule Nařízení, které předpokládají zkoumání situace v členském státě, kam je žadatel předáván. V uváděném případě se jednalo o námitky systémových azylových nedostatků v Maďarsku, s ohledem na aktuální situaci této problematiky hrozí dle přesvědčení obdobné problémy při projednávání jeho žádosti i v Itálii, která je zavalena přílivem uprchlíků, základní azylové systémy tam řádně nefungují a země se s množstvím žádostí nedokáže náležitě vypořádat, řízení jsou vedena neúměrně dlouhou dobu a žádosti nejsou náležitě posuzovány. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval na žalobní námitky písemným vyjádřením ve věci dne 28. 7. 2016, v němž připomněl, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce sdělil, že z vlasti vycestoval již v r. 2006, dva roky pobýval v Libyi, poté se pomocí převaděčů dostal do Itálie. Od r. 2008 do r. 2013 v Itálii žil na základě humanitárního pobytu, který získal v r. 2010 a každoročně mu byl prodlužován. Od r. 2014 má již v Itálii pobytové povolení pracovní. V r. 2011 byl 4 měsíce ve Švýcarsku a v r. 2013 vycestoval z Říma do Prahy. Do ČR přicestoval, jelikož zde má přítelkyni. Žalovaný konstatoval, že v době, kdy žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území ČR, byl a stále je držitelem platného průkazu povolení k pobytu č. IO7238359, vydaného italskou stranou dne 10. 4. 2015, s platností do 18. 4. 2017, je tedy na jeho případ nutné aplikovat čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení. Dne 18. 5. 2016 požádal žalovaný Italskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal žalobce v ČR a dne 26. 5. 2016 italská strana uznala svoji

příslušnost k posouzení žádosti jmenovaného. Z čl. 18 Dublinského nařízení pak plyne povinnost Italské republiky převzít žadatele na své území a posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu. Správní orgán je tak přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. K námitce nedostatečně konkrétní a určité výrokové části rozhodnutí pak žalovaný uvádí, že skutkový stav věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu, umožňoval přijetí procesního rozhodnutí o žádosti žalobce, rozhodnutí netrpí ani nedostatkem odůvodnění, výroková část je zcela konkrétní a určitá, umožňuje dostatečnou identifikaci žadatele, předmětu řízení i právních ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno. Jedná se, dle přesvědčení žalovaného, o standardní vymezení výrokové části, běžně správními orgány užívané a soudy dosud aprobované. K námitce neseznámení žalobce s podklady pak žalovaný připomíná, k ust. § 36 odst. 3 správního řádu, že v daném případě se nejedná o rozhodnutí věcné, nýbrž procesní, určující příslušnost státu k meritornímu posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nezasahuje se tak do hmotněprávního postavení žalobce a toto ustanovení se tak k napadenému rozhodnutí nevztahuje. Dle Dublinského nařízení nemá žalovaný povinnost seznamovat žadatele s podklady pro vydání rozhodnutí. Věcně posoudí a meritorně rozhodne o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu stát, příslušný k posouzení jeho žádosti, jak vyplývá ze samotného cit. Nařízení. Dále reagoval žalovaný na námitku neodůvodnění neaplikace čl. 17 Dublinského nařízení, zde odkazuje na rozsudek KS v Praze, čj. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015: „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ust. čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou“. Žalovaný doplňuje, že na aplikaci požadovaného čl. 17 Dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoliv o jeho povinnost a užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Z Dublinského nařízení neplyne ani povinnost správního orgánu odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. Skutečnost, že má žalobce na zdejším území partnerku, která je občankou ČR, rozhodně nepředstavuje tak závažnou a výjimečnou okolnost, která by opodstatňovala užití čl. 17 Dublinského nařízení. V další reakci na námitky žalobce pak reagoval žalovaný vyjádřením se k dostatečnosti posouzení možnosti přesunu žalobce do Itálie tak, že tato země není zemí, vůči níž by se příslušné orgány EU vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu, jak tomu bylo např. zcela jasně v případě Řecka. Italská republika je plnohodnotným členem EU, je považována za bezpečnou zemi původu, která dodržuje mezinárodní smlouvy, a nejsou žádné důvody se domnívat,

že by v jejím případě docházelo k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o azyl ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, které by představovaly riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Nejsou dány žádné informace, ani žalobce žádné nepředložil, o jakýchkoliv prohlášeních institucí, působících v mezinárodní ochraně, o nehumánních podmínkách v italských zařízeních v průběhu azylového řízení. Judikatura, odkazující na podmínky v Maďarsku, na tento stát nedoléhá, žalobce se s případnými problémy může obrátit s žádostí o pomoc na příslušné italské orgány či instituce. Italská republika je povinna objektivně a nestranně v souladu se zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z téhož důvodu učinila akceptaci přemístění žadatele na své území. Správní orgán je přesvědčen, že neporušil žádná ustanovení správního řádu, či samotného Dublinského nařízení, jeho rozhodnutí je správné a zákonné a navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Soud při jednání dne 19. 8. 2016 konstatoval omluvu žalobce a jeho zástupce k jednání soudu, s tím, že souhlasí s projednáním věci bez své přítomnosti, konstatoval rozhodné skutečnosti, plynoucí ze správního spisu. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na soulad svého postupu ve věci s čl. 12 Dublinského nařízení, žalobce je držitelem platného pobytového povolení Italské republiky, vydaného 10. 4. 2015, s platností do 18. 4. 2017 a dne 26. 5. 2016 tento stát akceptoval svoji příslušnost v této věci. Itálie nevykazuje žádné systematické nedostatky azylového řízení a není proto důvod pro aplikaci jiných ustanovení uvedeného nařízení. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení nežádá.

Ze správního spisu soud konstatoval, že dne 16. 5. 2016 žalobce poskytl ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany následující informace – uvedl, že je narozen 27. 8. 1985, je státním občanem Nigérie, svobodný. Z Nigérie odjel v r. 2006, po setkání s převaděči odjel autobusem ve skupině dalších do Libye, kde žil 2 roky. Poté odjel lodí do Itálie, kde byl od r. 2008 do r. 2013. S italským povolením k pobytu odletěl z Říma do Prahy, povolení má platné do 18. 4. 2017. V r. 2011 byla odmítnuta jeho žádost ve Švýcarsku. Žádá o azyl, protože policie ho chtěla poslat zpátky do Itálie. V rámci pohovoru pak týž den žalobce uvedl, že v Libyi pracoval na stavbách a vydělával na cestu do Itálie, neměl doklady, žil v Palermu. V r. 2010 dostal humanitární pobyt, do Švýcarska cestoval za lepším životem. Pracovní povolení má od r. 2014 v Itálii, v r. 2015 žádal o jeho prodloužení, ale protože odjel do ČR a v místě pobytu nebyl přítomen, řízení bylo zastaveno. V lednu 2016 dostal k nové žádosti povolení na dva roky. Od r. 2013 jezdil do ČR na delší pobyty, ale hlášen je v Palermu. V ČR měl přítelkyni z Nigérie, ale teď má Češku. Obdržel zde zákaz pobytu, proto žádá o azyl, vždy přijel asi na dva týdny, nyní zde pobýval od března. Jednou přijel autobusem, jinak létá.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobce je osobou zletilou, a proto **nelze toto kritérium v jeho případě aplikovat**.

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové jeho rodiny, a proto na něho **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení**.

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny, kteří by na území takového členského státu

byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobce **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.**

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, proto v jeho případě **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.**

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Podle čl. 12 odst. 4 první alinea Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odst. 1,2,3 dokud žadatel neopustil území členských států.

Žalovaný konstatoval, že 6. 5. 2016, kdy žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v České republice, byl žalobce držitelem platného cestovního dokladu. Rovněž předložil správnímu orgánu platný průkaz povolení k pobytu č. I07238359, který vydala Italská republika dne 10. 4. 2015 s platností do 18. 4. 2017 a žalovaný uzavřel, že v daném případě je nutné aplikovat kritérium dané čl. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Ve zcela seriózně podrobném odůvodnění se pak žalobce věnoval skutečnostem, zda v případě Italské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný konstatoval, že žádné takové poznatky nemá, připomněl rovněž, že mu je znám případ rozsudku ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, kde však byl vysloven zákaz transferu afghánské rodiny do Itálie s odůvodněním, že Švýcarsko si nezajistilo od italských orgánů dostatečné záruky o zachování celistvosti rodiny s nezletilými dětmi. Toto však není případ žalobce. Žalovaný naopak argumentoval v napadeném rozhodnutí znalostí podkladů Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, s tím, že objektivní zprávy aktuálně jakékoliv závažnější riziko předání žadatele nepotvrzují. Zdůraznil, že Italská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit jejich dodržení i ze strany nestátních subjektů. Ratifikovala a dodržuje

mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Je považována za bezpečnou zemi původu, ročně zde žádají tisíce uprchlíků o udělení ochrany. Skutečnost, že žalobce pobývá v Itálii již od r. 2008 a rovněž se tam pravidelně vrací, svědčí o neexistenci jeho obav z tamního právního systému.

Žalovaný pak připomněl znění čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, podle něhož je členský stát, příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení, povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tedy, v daném případě je tak Italská republika povinna žalobce přijmout zpět na své území a jeho žádost posoudit.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na to, že v dané věci lze z výše uvedených důvodů a skutečností aplikovat čl. 12 nařízení, je státem, příslušným pro věcné projednání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany Italská republika, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat a Italská republika se vyjádřila kladně. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu velmi seriózně, posoudil záležitost žalobce i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Italská republika je členským státem EU, je povinna postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně. Žalobce se může s případnými problémy obrátit na tamní policejní nebo jiné státní orgány. Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobce neposkytl žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Italské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Země dodržuje právní předpisy a lidská práva, je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů, ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, dohlízejícím na dodržování těchto práv. Italská

republika je rovněž považována za bezpečnou zem původu. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, soud pak již jen doplňuje, že ani sám nemá žádné podněty v tomto směru. Námitky žalobce pak směřovaly proti tomu, že napadené rozhodnutí je neurčité a nedostatečně nedefinuje žalobce, takové nedostatky však krajský soud v napadeném rozhodnutí nespatriil. Žalobce je zde definován svým jménem a příjmením, datem narození a státní příslušností, nehledě na evidenční číslo v azylovém procesu. Taková definice je pro vedení tohoto řízení, dle přesvědčení soudu, zcela dostatečná, nehledě na to, že v odůvodnění je jasně vymezeno i číslo, pod nímž Italská republika vydala žalobci své povolení k pobytu. Záměna osoby tak, dle přesvědčení soudu, není v daném případě možná. K námitce neseznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci a námitka o nedostatečném odůvodnění neaplikace čl. 17 Dublinského nařízení je podle přesvědčení soudu vcelku vyčerpávajícím způsobem vyargumentována vyjádřením žalovaného, viz výše, k němuž se soud zásadním způsobem přiklání. Soud je pak přesvědčen, že zejména argumentace k poslední citované je jistě uváděna spíše účelově, neboť právní podstata tohoto ustanovení je jasná, jakož i dřívější judikatura, jak uvedena výše. Pokud pak je v žalobě využita příměra Maďarska co do nemožnosti návratu žalobce do Itálie, je tato argumentace zcela nepřiměřená a nesprávná. Krajský soud v Hradci Králové po projednání a přezkoumání věci neshledal žádný nesoulad napadeného rozhodnutí se správním řádem, Dublinským nařízením, který by mohl vést k závěru o nezákonnosti či zásadnější nesprávnosti vydaného rozhodnutí žalovaného ve věci. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobcem, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná, a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 19. srpna 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně